

→ *Cserna-Szabó András*

Ardél

Furcsa egy ős volt, szeptemberben még végig strandidő, októberben meg néha már havazott. Ezen az ősön nemcsak az időjárás, de Palotai Csanád sem találta a helyét. Júliusban lett negyvenéves, a felesége meglepetéspartit rendezett, kibérelte az egész Rózsadomb éttermet. Csanád kiválóan érezte magát, hajnalig bulizott a vendégekkel, a legtöbbször családtag vagy kolléga volt. A problémák csak a születésnap után jöttek. Kedvetlen, álmos, szomorkás lett, öregnek érezte magát, használtak, lassúnak és feleslegesnek. Pedig a felesége, a gyermekei és a szülei mind ugyanúgy szerették és számítottak rá, mint azelőtt. Csanád szoftvermérnökként működött egy holland multinál, ő tartotta el az egész családot, saját magán kívül még öt embert, ezen kívül az apósáékat is támogatta anyagilag.

Ezen az ősön többször megtörtént, hogy ébredés után úgy érezte, semmi kedve a saját életéhez. Felkelt, tisztálkodott, felöltözött, ivott egy kávét a konyhában, elbúcsúzott a feleségétől és a gyerekeitől, aztán beült az autóba, és úgy csinált, mintha munkába menne, de mikor befordult a sarkon, a kocsiból máris felhívta a titkárnőjét, és beteget jelentett. Az Audit valahol a belvárosban letette, aztán csámborogni kezdett az utcán egykedvűen és céltalanul. Közben végig olyan kérdések jártak a fejében, amelyek addig sohasem. És ezektől a kérdésektől egyáltalán nem lett jobb kedve. Mi végre él az ember a világon? Tartogat-e még neki valamit a jövő? Mi van az élet után? Jó ember-e az ember csupán attól, ha eltartja a családját? Kell-e segíteni az elesetteken vagy csak élvezni kell a jelent, és örülni annak, hogy az ember a lét napos oldalára született, és képességei okán ott is maradhatott? A házasság hosszú szerelem vagy csupán lassú megszokás? Van-e Isten? Ha nincs, van-e bárminek is értelme? Ha van, kapcsolatba kell-e lépni vele?

Ilyesmik. Csupa olyan kérdés, ami addig nem gyötörte Csanádot. De most ott cikáztak a fejében egész nap, és ahogy rötta az utcákat, nem látott, nem hallott, csak a kérdéseken rágódott. Néha azon vette észre magát, hogy kis híján elgázolja egy autó a zebrán, mert a piroson megy át. Máskor órákat állt egy kirakat előtt — mindegy volt, hogy zacskós levesek vannak az üveg mögött vagy éppen matyóbabák —, és bámult, csak bámult, mint aki számára megszűnt az idő.

Október kilencedikén délután kettő órakor például egyszer csak arra eszmélt, hogy a Stendhal utcához ért. Fogalma sem volt, hogyan került oda. Kiszámolta, körülbelül tizenhét-tizenkilenc éve nem járt ebben az utcában. Egyetemista kora óta. Diákként ide jártak inni az évfolyamtársaival, a Maxi presszóba. Persze kocsmá volt, nem presszó. Olcsó kis hely, kannás borok, csapolt kőbányai, körömlakkle mosó szagú tömények, málnás fröccs, zsírosdeszka. Akkor még csak ezt tudták megfizetni. Azóta se láttam az egyetemi haverjaimat, gondolta Csanád, senki vel nem tartom a kapcsolatot, és a találkozókra sem volt időm elmenni.

Próbálta felidézni, az utca melyik részén volt a Maxi, de nem sikerült rájönnie. Elhatározta, hogy megkeresi. Először rossz irányba indult, így majdnem fél órába telt, mire meglelte

a kocsmát. Meglepődött, nem hitte volna, hogy tizennyolc év után a Maxi még mindig működik. De működött. Itt felejtették, gondolta Csanád. Lement a meredek lépcsőn a pincébe, közben vigyázott, hogy a fejét be ne verje a bejáratnál. A sűrű füst ugyan eltűnt, de ezen kívül minden úgy festett, mint két évtizede: apró söntéspult, faasztalok, műanyag székek, félhomály, koszos falak, kopott hajópadló, szeszszag, emberbűz. A falon mindössze egyetlen kép, egy ismert reklámplakát a szocializmus idejéből: csinos nő magasszárú csizmában, testét mindössze egy apró konyhakötény fedi, feneke teljesen, melle félig meztelen, lábánál Mónika márkájú porszívó, kezében a porszívócső. És a reklámszöveg: NE VERJE KI! NE RÁZZA KI! MÓNIKÁVAL SZÍVASSA KI! A plakát szélére valaki odaírta piros filctollal, nagy, nyomtatott betűkkel: AZT ÜZENEM A GYEREKEKNEK, HOGY NE SZAGGASSÁK LE A PLAKÁTOT, MERT AZ AZ UTCA HÍRMONDÓJA! Alatta az aláírás: *Lópic Gáspár*. Csanád elmosolyodott, mikor eszébe jutott az egykori kocsmái legenda. Annak idején azt beszélték, hogy Lópic Gáspár éppen ide, a Maxiba járt fröccsözni munka után, ezt a plakátot is ő maga ragasztotta ki a két dolgos kezével, sőt a dedikálás is eredeti. Csanád arra is emlékezett, hogy húsz éve még éltek itt olyan törzsvendégek, akik nemhogy látták „az utca hírmondóját” a Maxiban, de állították, hogy mindennapos vendég volt, csak valahogy mostanában ritkábban jön, talán a mája rakoncátlankodik.

A presszó közönsége is szinte alig változott, nem éppen a gazdasági elit: diákok, melósok, kurvák, munkanélküliek, nyugdíjasok. Minden szempár Csanádra szegeződött, mikor kétszáz-ezer forintos öltönyében málnás fröccsöt rendelt a pultnál. Az apró, duci, félkezű asszonyon, aki a söntés mögött állt, Csanád jól látta, nemcsak méri az italt, de fogyasztja is, nem kis mennyiségben. Vörös, puffadt arca, sárga szeme, zsíros, szürke haja, remegő jobb keze mindent elárult.

— Rózsika? — kérdezte bizonytalanul Csanád.

— Az. Mi tetszik? Kér még valamit a málnáson kívül? — szólt bizalmatlanul az öregasszony.

Csanád gyors fejszámolást végzett. Rózsika húsz éve úgy harminc lehetett. Akkor most nagyjából ötven. Ehhez képest hetvennek néz ki. Minimum.

— Nem ismer meg, Rózsika? Ide jártam éveken keresztül a haverjaimmal. Úgy húsz éve.

— Nem — mondta Rózsika, majd megfordult, és mosogatni kezdte a poharakat, jelezve, hogy részéről lezárult a beszélgetés.

Csanád azon tűnődött, Rózsikának megvolt-e még a bal keze, mikor utójára látta. Nem emlékezett. Megköszönte az italt, az aprópénzt a pulton lévő alumíniumtálcába helyezte (valamikor hamutartó lehetett), majd azt nézegette, hova ülhetne le kicsit gondolkodni az életén. Minden asztal foglalt volt. Senki nem intett neki, hogy itt elférsz, pajtás, dobd le magad, sok jó ember kis helyen is elfér. Már-már ott tartott, gyorsan lehúzza az italt, aztán elkotródik innen, amikor a sarokban megpillantott egy hozzá hasonlóan jól öltözött férfit, aki egyedül ült az aszta-

lánál, és csendben iszogatózott. Ismerem ezt az embert, futott át Csanád agyán. A férfi drága öltönyt viselt, rózsaszín inget kék nyakkendővel. Mintha skatulyából húzták volna elő. De az arca gyűrött, megviselt, borostás, szemei pedig véresek. Te jó ég, hiszen ez az Artúr, a Vajda Artúr — kiáltott fel Csanád, és a sarokba sietett, hogy megölelje régi haverját.

Csanád és Artúr egy évfolyamra jártak az egyetemen, és ha nem is számítottak a legközelebbi barátoknak, de azért jó cimborák voltak, annak idején sok éjszakát átmultak együtt a Maxiban.

— Artúr, te vagy az? Tényleg te vagy az? — kérdezte Csanád.

Artúr csodálkozva pillantott fel a poharából. Elég szarul nézett ki. Mint aki két hete nem aludt egy szemet se.

— Én. Hát te ki vagy, Pumukli?

— Úristen, csak azt ne mondd, hogy te húsz éve itt ülsz! Csanád vagyok. Palotai Csanád.

— Palotai... — kutatózott az emlékezetében Artúr. — Csak nem az informatika szakról?

— De-de — mosolygott Csanád.

— Hogy te mekkora egy fasz voltál. Hogy én mennyire utáltalak — szakadt ki Artúrból.

Csanád elsápadt, nem erre számított.

— Jól van, nem kell úgy megsértődni. Ha fasz vagy, legalább ne legyél sértődős fasz. Tedd le magad — mondta Artúr, és Csanád számára világos lett, egykori barátja nem józan, sőt valószínű, hogy hetek óta nem józan.

— Mi a faszt keresel te itt, te fasz? — kérdezte Artúr, és barátságosan megveregette Csanád vállát.

Csanád hosszú magyarázkodásba kezdett, örült, hogy végre valakinek kiöntheti a szívét: Tudod, Artúr, nemrég volt a negyvenedik születésnapom. Nyáron. A feleségem, akivel tizenöt éve vagyunk házasok, és két lányunk is van, tizenkét és nyolc évesek, szóval a feleségem meglepetéspartit rendezett, és be kell valljam, kiválóan éreztem magam, hajnalig buliztam a vendégekkel. A problémák csak a születésnapom után jöttek. Szomorkás lettem, öregnek érzem magam, lassúnak, feleslegesnek. Pedig a feleségem, a szüleim és a gyermekeim mind ugyanúgy szeretnek és számítanak rám, mint azelőtt. Szoftvermérnök vagyok egy holland multinál, én tartom el az egész családot, saját magamon kívül még öt embert, ezen kívül az apósomékat is támogatom anyagilag. Szóval mostanában már többször megtörtént, hogy ébredés után úgy éreztem, semmi kedvem a saját életemhez. Felkeltem, lezuhanyoztam, megmostam a fogam, felöltöztem, ittam egy kávét, aztán beültem az autóba, és úgy csináltam, mintha munkába mennék, de aztán a kocsiból felhívtam a titkárnőmet, és beteget jelentettem. Általában valahol a belvárosban leteszem az Audit, aztán csámborogni kezdek az utcán egykedvűen és céltalanul. Közben végig olyan kérdések járnak a fejemben, amelyek eddig sohasem. És ezektől a kérdésektől egyáltalán nem leszek vidámabb. Mi végre él az ember a világon? Tartogat-e még valamit számomra a jövő? Mi van az élet után? Jó ember-e az ember

csupán attól, ha eltartja a családját? Kell-e segíteni az elesetteken vagy csak élvezni kell a jelent, és örülni annak, hogy az ember a lét napos oldalára született, és képességei okán ott is maradhatott? A házasság hosszú szerelem vagy csupán lassú megszokás? Van-e Isten? Ha nincs, van-e bárminek is értelme? Ha van, kapcsolatba kell-e lépni vele? Szóval ilyesmik. Csupa olyan kérdés, ami eddig nem gyötört. De most ott cikáznak a fejében egész álló nap, és ahogy járom az utcákat, nem látok, nem hallok, csak a kérdéseken rágódom. Néha azon veszem észre magam, hogy kis híján elgázol egy autó a zebrán, mert a piroson sétálok át. Máskor órákat állok egy kirakat előtt, mindegy, hogy zacskós levesek vannak az üveg mögött vagy matyóbabák, és csak bámulok, mint aki számára megszűnt az idő. Most például teljesen véletlenül erre vetődtem, gondoltam, benézek ide, hátha megvan még ez a Maxi presszó. Őszintén szólva nem hittem volna, hogy még megvan. És akkor itt találalak téged. Éppen téged...

Artúr ásított egyet, kezét elfelejtette a szája elé tenni.

— Na látod, Csanádkám. Ebből is látszik, hogy te egy oltári fasz vagy.

— Miért? — kérdezte mérgesen a szoftvermérnök. — Elárulnád mi ebben a faszág, te nagyokos?

— El. Faszágnak hívjuk per definitionem, ha valaki nyafog, hisztizik, sajnáltatja magát, mikor tulajdonképpen az égvilágon semmi baja sincs. Mi bajod neked, bazmeg? Semmi. Már úgy értem, azon kívül, hogy egy fasz vagy. Feleség, szerelem, gyerekek, állás, lóvé, kocsis — mindened megvan. De te csak könnyezel, mint egy kibaszott krokodil. Ezt hívom én fasznak. Ezzel szemben itt vagyok én, barátocskám. Nekem aztán lenne mitől bögnöm! De nem bögök. Mert én tartom magam. Mert én férfi vagyok. Nem picogok, inkább méltósággal iszogatok.

— És azt elárulnád, hogy te mit keresel itt? — kérdezte Csanád, és közben úgy döntött, ha Artúr nem változtat a hangnemen, záros határidőn belül faképnél hagyja.

— Én, drága barátom, itt izok hat hete. Lehet, hogy hét. Amióta elbaszódott az életem. Nyitástól zárásig. Csak aludni járok haza. Különben itt vagyok.

— De miért pont itt? Itt laksz a közelben?

— Természetesen nem itt lakom. Hanem Budán. Fenn, a hegyen.

— Akkor mi a búbánatot keresel itt?

— Soha nem voltam nagy kocsmázó. Mármost az egyetemi éveket leszámítva. Most, hogy tizennyolc év után újra inni akarom, úgy értem, komolyan inni, a Maxi jutott eszembe először. Azóta itt vagyok. Nem rossz. Egyáltalán nem rossz. Nyugi van.

— És mit értesz azon, hogy elbaszódott az életed?

— Hát csak annyit, Csankó (ha jól emlékszem, így becézünk téged régen), hogy én tizenhat évet végigméltóztam. Komoly karriert futottam be, szó se róla. De tizenhat évig csak a munka volt nekem. Se család, se szórakozás, se nők, se drog, se pia, semmi. Csak a kibaszott meló. Aztán összetalálkoztam egy fantasztikus növel, és hirtelen rájöttem, az élet értelme nem a munka, hanem a szerelem.

— Remek. De mi ebben a szörnyű? — kérdezte Csanád és nagyot húzott a málnás fröccsből.

— Eltűnt. Adél eltűnt. Szórén-szálán eltűnt. Már ha egy nőnél ez így helytálló fogalmazás. Hogy szórén... Adél ugyanis nem volt szőrös. Egyáltalán nem volt szőrös. Adél gyönyörű volt. Csak eltűnt. Maradjunk annyiban, hogy eltűnt, mint a kámfor.

Artúr ekkor Rózsika felé intett, és jobb mutatójával kört rajzolt a levegőbe. Csanád számára hamarosan kiderült, hogy egy kör alakú műanyagtálcányi kisfröccsöt rendelt Artúr.

— Szolgálj ki magad, jut is, marad is — mondta Artúr és a tizenkét pohárra mutatott.

— Szóval elhagyott? — kérdezte a második fröccse közepén Csanád.

— Nem.

— Akkor hogyan eltűnt?

— Eltűnt, így, ahogy mondom. Eltűnt. Két éve voltunk együtt. A cégnél ismertem meg, ahol vezérigazgató vagyok. Ha ugyan vezérigazgató vagyok még, mert hat hete nem voltam bent. Vagy hét. A mobilomat pedig lehúztam a vécén. Adél magas, csinos, vörös hajú nő, elvált, de gyerekei nincsenek. Tiszára úgy néz ki, mint Leeloo *Az ötödik elem*ből. Életedben nem látál még ilyen csodaszép nőt. Én se. Már Adélon kívül. A Milla Jovovich sehol nincs hozzá képest, apám. Szép lassan építkezett a kapcsolatunk. Először vacsorázni jártunk, aztán moziba és színházba. Virágot vettem neki, bonbont, hússzor is felhívtam nap közben, szépeket mondtam, udvaroltam. Kezdtém elhanyagolni a munkámat. És a legszarabb az volt az egészben, hogy ebből senki nem vett észre semmit. Ültem a tárgyalóban, heti nagyértekezlet, legalább húsz ember az asztal körül, de nekem csak Adélon járt az eszem. És akkor egyszer csak észrevettem, hogy kérdeznek tőlem valamit a beosztottjaim, és persze nem először kérdezik. Mondjuk azt, hogy mi a véleményem az új számokról. Mindenki engem nézett, milliárdos befektetésekről volt szó. És én rendszerint valami ilyesmiket mondtam: Lassan járj, tovább érsz. Kevesebbet markoljunk, de többet fogjunk. Amit Jancsi nem tanul meg, János se fogja tudni. Aki szelet vet, vihart arat. Jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok. Magyar ember evés közben nem beszél. Ilyeneket. Fogalmam se volt, miről van szó. Azt se tudtam, hol vagyok. De ők rögtön tudták, mit kell tenniük. És mindig bejött. A cég előtte se ment éppen rosszul, de most valósággal szárnyalni kezdett. Sokkal jobban megbecsültek a tulajdonosok, és a beosztottjaim is sokkal inkább felnéztek rám, mint azelőtt, mikor napi tizenöt órát dolgoztam, mindent háromszor átszámoltam, agyaltam, irányítottam, mérlegettem... De egy idő után már azt is leszartam, becsülnék-e, felnéznek-e rám. Nem érdekelt, ki mit gondol rólam. Mert már csak Adél létezett számomra, senki és semmi más. Mint ahogy most is. Aztán másfél év után összeköltöztünk. Nem sokra rá eljegyeztem. Tegnapelőtt lett volna az esküvőnk a Bazilikában. De hat hete, vagy hét, augusztus végén eltűnt.

Csanádnak jelzett a telefonja, SMS-e érkezett. Megnézte, aztán csak annyit mondott, bocsí, csak a feleségem írt, hogy ha-

zafelé ugorjak be ristretto kapszuláért a Nespresso üzletbe, semmi lényeges, folytasd, kérlek.

— Szóval a Balatonon nyaraltunk. Dögmeleg nap volt. Zamárdiban van egy kis házam, semmi extra, felújított polgári villa kerttel, úszómedencével. Szerettünk meztelenül grillezni a kertben. Kivittük a verandára a hifit, felcsavartuk a Mozart-zongoraversenyeket maximum voluméra, levetköztünk, és úgy. Nem dicsekvésből mondom, de eléggé elmélyültem a pácolás művészetében, és nemcsak a tarjám, a bélszínem vagy az oldalasom elsőrangú, de például a pácolt nyúl májamat vagy a korianderes fogasfasírtomat egy sztárséf is megirigyelhetné. De aznap nem volt kedvünk sütni az elviselhetetlen hőségben. Inkább elmentünk ebédelni egy olasz étterembe, a Mauróba. Adél hal-tálat evett, misto di pesce, vörös tonhal, kardhal, rák, kagyló, szépia, ilyesmi. Én grillezett langusztát rendeltem. Hozzá egy üveg 2003-as Tormaresca Torcicoda Primitívót rendeltünk. A Tormaresca, talán tudod, az Antinori család pugliai birtoka, a primitivo pedig az egyik legősibb olasz szőlőfajta, annyit jelent: őseredeti. Fantasztikus színintenzitás, mintha fekete tintát innál. Érett illata erdei gyümölcsöket és fenyőt idéz. Élénk taninok, legömbölyített savak. És nekünk ez a bor nemcsak egy csodás nedű volt, de azt a pugliai karácsonyunkat idézte, amikor Polignano a Maréban kiteljesedett a szerelmünk. Erről a délolasz kirándulásról beszélgettünk akkor ebéd közben, felidéztek a szép emlékeket. Aztán Adél kiment a mosdóba, még a halakkal se végzett. A szalmakalapját és a retiküljét is a széken hagyta. Csak a sminkkészletét vitte magával. Azóta nem láttam.

— Elhagyott, van ilyen. Úgy értem, történt már ilyesmi a világtörténelem folyamán, hogy egy nő faképnél hagyott egy férfit. Lelécelt, lekoccolt, olajra lépett — mondta gúnyosan Csanád, aki úgy érezte, most méltó bosszút állt a sok faszozásért.

— Talán. De nem valószínű. Adél annál egyenesebb, tisztább, becsületesebb ember, mint hogy a szakítás eme nemtelen formáját válassza. Azon kívül nem látták őt többet a munkahelyén se, és a szülei sem tudnak róla semmit. Itt, a Maxival szemben, a páros oldalon van egy nyilvános fülke. Kártyás fülke. Nem is gondoltam, hogy még van ilyen Pesten, azt hittem, minden telefonfülke eltűnt az utcákról. De ez itt van. Talán ittfelejtették. Innen hívom fel minden délelőtt a céget, persze, nem mondom meg, ki vagyok, és megkérdem, tudnak-e valamit Adélról. Aztán felhívom Adél szüleit Marosvásárhelyen, végül a rendőrséget. De semmi hír. Hat hete semmi hír. Vagy hét.

— Akkor elrabolták — mondta Csanád, és már a harmadik fröccsét itta.

— Talán. De ez se valószínű. Ha elrabolták volna, már biztosan jelentkezett volna valaki a váltságdíjért. De senki nem jelentkezett. És nem hiszem, hogy éppen az én menyasszonyomat rabolnák el, vannak nálam sokkal gazdagabb emberek, én csak egy csóró vezérigazgató vagyok, a munkámból élek, saját tulajdonom nem nagyon van.

— Akkor meghalt.

— Azt érezném. Ha Adél meghalt volna, azt érezném. És

akkor hullának is lennie kellene. Nem igaz? De nincs hulla. Kiment a mosdóba és eltűnt.

— Elrabolták az ufók? Mint a Pataky Attilát? — kérdezte röhögve Csanád, a fröccsöktől teljesen felszabadult, nem volt hozzászokva az italhoz.

— Nincs kizárva — merengett Artúr. — Semmi nincs kizárva. Még az ufók se.

— És meddig szándékozol itt ülni?

— Ameddig Adél vissza nem jön.

— És ha sose jön vissza?

— Akkor itt ülök, amíg tart a pénzem. Aztán beugrom a Dunába.

— Szedd össze magad. Fiatal ember vagy! Negyvenéves. Még előtted az élet. Egy nő sem ér ennyit. Még *Az ötödik elem* se. Ne legyél már fasz!

— Adél — mondta Artúr halkán, és egyszusza lehörpintett egy fröccsöt.

Talán egy órát is hallgattak, közben Csanád is intett Rózsi-kának, és a mutatójával rajzolt egy karikát a levegőbe.

A trükk bevált, hamarosan megérkezett az újabb tálca.

Csanád törte meg a hosszú csendet, bár már alig forgott a nyelve. Artúr könyökölt az asztalon, félálomban dúdolt valamit.

— Te, Artúr, nem furcsa, hogy mostanában hirtelen, úgy értem, hipp-hopp, egyik pillanatról a másikra eltűnnek a dolgok? Mintha a Bermuda-háromszögben lennének, bazmeg. Láttad a Discoveryt az a sorozatot? Bemegy a hajó a Háromszögbe, és pikk-pakk eltűnik a legénység, kísértethajóvá válik az egész hó-belevanc. Máskor bemegy egy csapat repülő, világos, tiszta idő, második világháború, leadnak néhány segélykérő rádióadást, aztán annyi, eltűnnek a ködben, mint Kossuth. Azzal a különbséggel, hogy nincs is köd.

— Bocs, de nem nézek tévét nagyon régen. Nincs is tévém. A tévé a proletárok ópiuma, az alsóbb néprétegek kábítószere, magára valamit adó ember számúzi az otthonából — mondta Artúr tökrészen.

— Jó, mondok mást. Ott vannak a zoknik. Soha nem hagyok el zoknit, mindig egy pár zokniban megyek el hazulról és egy pár zokniban megyek haza. A feleségem sem eszik zoknit. A bejárónő se. Mégis, a zoknis fiókom tele van magányos, fél pár zoknikkal! Ezt magyarázd meg, te vezérigazgató! Vajon hová lesznek? Egyszerűen eltűnnek. És hová lett például a tavasz? Na? Hová? Eltűnt! És az ősz? Az is eltűnt! Pedig régen micsoda tavaszok voltak, micsoda ősök! Szikrázó tavaszok, rozsdabarna ősök! A költők szinte másról sem írtak. De te hallottál mostanában egyetlen verset is az őszről? Vagy a tavaszról?

— Őszintén szólva nem.

— Na látod. Vagy például hová tűnt a reggeli, mint olyan? Gyerekkoromban, mire felkeltem, anyám már megterített a konyhában, tej, kakaó vagy télen tea, zsömlé, sajt, parizer, paradicsom, paprika, mustár, megreggeliztünk négyesben, apám, anyám, öcsém és én, azzal indultunk a munkába vagy az iskolába. De ismersz valakit ebben az országban, aki még reggelizik?

Megiszunk egy kávé, esetleg valami hülye müzli, aztán heló. Tudod mit? A reggel is eltűnt. Éjszaka van, meg nappal. Előbb sötét van, aztán világos. Ennyi. A reggel is eltűnt, a hajnal is. Néha felkelek akkor, amit régen hajnalnak hívtak, és csak nézem az alvó feleségem. És mintha egy idegen lenne. Mintha egy ufó feküdne mellettem. És a gyerekeim. Két idegesítő kislány, nem tudom felfedezni bennük a saját vonásaim. Semmi közöm hozzájuk. És nekem ezzel a három idegennel, ezzel a három hülye picával kell együtt élnem, ahelyett, hogy a családommal lennék. Tényleg, hová lett az én családom? Eltűnt?

— Eltűnt, bazmeg — mondta mélyen a poharába nézve Artúr.

— De ki a felelős? — háborgott részegen Csanád.

— Nem tudom. Az ufók, az Isten, a CIA... Fogalmam sincsen.

— De hová viszik őket? És miért?

— Bárcsak tudnám, cimbora. Ha tudnám, nem ülnék itt.

— Nem rossz itt.

— Nem rossz, de ha tudnám, hová és miért, nem ülnék itt.

— De tényleg miért? Nem fér a fejembe...

— Ilyen időket élünk, Palotai, jobb, ha elkezdtünk hozzászokni — mondta Artúr és újabb karikát rajzolt ujjával a levegőbe.